

УОЛТ УИТМАН ЗА ВРЕМЕТО КАТО ПОМИСЛЯ

Превод от английски: Владимир Свинтила, 1992

chitanka.info

1.

За времето като помисля — с цялата му
ретроспекция,
за този днешен ден като помисля
и за епохите, които почват отсега нататък!

Разбрал ли си, че ти самият няма как да
продължиш?

Боиш ли се от тези земни бръмбари?
Страхуваш ли се от това,
че бъдещето може би за теб ще бъде нищо?

Нищо ли е този днешен ден?

И нищо ли е миналото, безначалното?

Ако е бъдещето нищо, то и двете с положителност
са нищо.

Като помисля слънцето че е изгрявало от изток,
че мъжете и жените са били подвижни,
истински и живи,
като помисля, че със теб не сме били прогледнали,
не сме ни чувствали, ни мислили и че не сме били
поели своя дял, че сега сме тук и че поемаме дела си.

2.

Не минава ден, минута и секунда без рождение,
не минава ден, минута и секунда без умирање.
Помътените ноци преминават, и помътените дни,
горчивината да лежиш в леглото свършива,
лекарят след толкова отлагане ти дава мълчаливия
ужасен поглед вместо отговор, децата идват
бързо
хълцащи и пращат да извикат братята, сестрите,

лекарствата стоят ненужни на лавицата
(дъхът на комфорта отдавна е изпълнил стаята),
вярната ръка на живия не пуска китката на
умирающия,
потръпващи уста докосват леко челото на
смъртника,
дъхът престава, пулсът на сърцето спира,
трупът е проснат на леглото, живите го гледат,
той може да се пипне, както може да се пипне
живия.

Живите оглеждат трупа,
без зрение остава друг един живот —
той гледа с любопитство трупа.

3.

Като помисля, че понятието за смъртта се появява
във понятието за материя, като помисля за
онези
чудеса на градовете и страните, за тез, които
хранят
интерес към тях, за тез, които не живеят с
интерес
към тях, като си помисля колко алчно си строиме
къщи,
като си помисля, че и други ще са алчни като
нас.

(Виждам тоя, който вдига къща, дете ще му служи
няколко години или пък седемдесет-осемдесет
най-много,
виждам тоя, който вдига къща, дете ще му служи
повече.)

Бавно движещи се черни линии пълзят по цялата
земя,
те не престават, те са погребални линии,

този, който беше Президент го погребяха, този,
който днес
е президент и него с положителност ще
погребат.

4.

Спомен от вулгарната съдба,
чест пример от живота и смъртта на труженика,
всеки според своята участ.

Хладен плясък на вълни по кея, дето спира
ферибота,
лед и камъчета във реката, полузамръзналата
кал
на улицата, обезсърдчено сивото небе над тебе,
къса
дневна светлина, декември, катафалка и
карета,
погребение на кочияш от Бродуей и шествие от
кочияши.

Равномерен ход към гробищата, точно бие
смъртната камбана,
минават прага, спират се пред гроба, изкопан съвсем
наскоро,
живите са слезли от каретите, отварят
катафалката,
изваждат ковчега, стоварват го направо на земята,
камшикът е върху капака, набързо го заравят,
отгоре купа пръст с лопати изравняват — тишина,
минута, никой не говори, не помръдва, свършено е
всичко,
той почтително е отстранен — потребно ли е още
нещо?

Той бе добър приятел, свободен в изразите си,
темпераментен и не беше лош на вид,

готов да бъде на живот и смърт приятел, влюбен
във жените,

комарджия, мъжки хапваше и пиеше по мъжки,
знаеше какво е да си силен, изгуби напоследък дух
и легна, и получи някакво обезщетение, умря
на четирийсет и една — туй бе неговото
погребение.

Палецът протегнат, показалецът нагоре, със
престилка,

шапка, ръкавици, с ремък, с плащ за дъжд,
с камшик добре избран, бос, състезател, кантонер,
надзорник на яхъра, някой все те чака,
ти пък чакаш другиго, пътуването, човек пред тебе
и човек след теб, един ден работата хубава,
друг ден пък лоша, любим отличен впряг, лош впряг,
пръв навън, последен вън, завръщане среднощ,
като помисля, че така е със останалите кочияши,
а тоя тук не се интересува вече от това.

5.

Пазарите, правителствата, надниците на
работниците,

като помисля за цената, която им отдават
дните ни и нощите, като помисля, че и другите
работници

ще ги ценят така високо, макар че ние
тъй не ги ценим или пък никак не ценим.

Вулгарният и рафинираният — какво наричаш грях,
както наричаш чистота, като помисля колко е
голяма

разликата, като помисля, че при другите тя става
по-голяма, а ние сме отвъд на всяка разлика.

Като помисля колко му е удоволствието,
удоволствие ли е

за теб да си в града? Да си зает със работа?
С плана да се кандидатираш в изборите?
Или да си със своята съпруга и семейство.
Или със майка си или сестра си? Или да си заета
с домакинството? Или с красива майчина
заетост?

Те също тъй текат напред към други и ние с теб
течем напред, но като дойде времето
със теб ще влагаме по-малко интерес.

Вие, печалби, ферми, урожаи, като помисля колко
сте нарасли, като помисля, че ще има вечно
ферми
Доходи и урожаи, но каква Ще бъде ползата за
тебе?

6.

Каквото бъде, ще е хубаво, защото туй което е, е
хубаво

Да имаш интерес е хубаво,
но и да нямаш интерес ще бъде хубаво.

Домашни радости, вседневен труд или заетост,
издигане на къщи, туй признаци не са
туй има тежест, форма, местонахождение
фермите, печалбите, реколтите и надниците,
пазарите, правителствата, туй призраци не са,
и разликата между грях и чистота не е измама,
земята не е ехо, човекът и животът му, и всичките
неща

в живота му с внимание са наблюдавани.

Не си захвърлен ти на ветровете
ти се прибираш сигурно и безопасно пак при
себе си
при себе си, при себе си, при себе си, завинаги и
винаги.

*Не да те разпилят си роден от майка и баща,
а за да имаш своята идентичност, не за да бъдеш
неопределен — напротив, определен да бъдеш,
което е било без форма*

*то е стигнало до тебе и в тебе е приело форма,
от днеска си обезпечен каквото и да дойде или си
отиде.*

*Изпредената прежда е навита,
основата кръстосва вътъкът, моделът е
системен.*

*Подготвеното винаги се оправдава
в оркестъра достатъчно настройвали са
инструментите
палката подаде е сигнала.*

*Пристига гостът, доста чака, но сега е подслонен,
той е от тез, които са красиви и щастливи
от тез, които да ги гледаш и да бъдеш с тях ти
стига.*

*Законите на миналото няма да избегнем.
Законите на настоящето и бъдещето няма да
избегнем.*

Закон на живота няма да избегнем — вечен е.

*Законите на милостта и на преобразението няма
да избегнем.*

*Закон на героите и добротворците и него няма да
избегнем.*

*Закон на пияниците, информаторите
и на дребните души на йота няма да избегнем.*

Бавно движещи се черни линии се носят

непрекъснато върху земята, на Север те се
носят

и от Юг се носят, към Атлантика и към Пасифика
и във всеки помежду им и по цялата земя.

Великите властители в света се чувствуват добре,
добре — героите и добротворците,
известните водачи и изобретатели, богатите и
милостивите,

почитателите са добре, но има нещо с повече
значение

от туй, но има нещо със значение над всичко.

Безкрайните пълчища на невежите и злите,
туй не може да е нищо, варварските племена
от Азия и Африка не може да са нищо,
и постоянните вълни на плитките натури
не може да са нищо, когато те се движат.

За тях и в тези всичките неща сънувах аз,
че ние няма повече така да се меним
и че законът няма тъй да се мени, сънувах,
че героите и добротворците са подчинени
на законите на настоящето и миналото,
и че убийците, пияниците и лъжците са
подчинени

на законите на настоящето и миналото,
защото бях сънувал, че законът —
този, на когото те са подчинени, е достатъчен.

И аз сънувам, че намерение и същност на познатия
живот,

преходния, е да даде подобие
на непознатия живот, на непреходния.

Но ако всичко бъде прах от тор,
но ако червеи и плъховете бъдат края им —

тогава бий тревога! Ние сме предадени!
Тогавя гледайте със подозрение смъртта!
Ти подозираш ли смъртта?
Ако я подозираш, бих умрял веднага.
Мислиш ли, че бих вървял
така приятно разположен към унищожението?

Доволен, разположен, аз вървя.
Къде вървя не мога да определя, но зная, че е към
добро.
Вселената ми казва цялата, че е добро.

Колко хубави и колко съвършени са животните!
Колко съвършена е земята с най-дребните неща по
нея!

Туй, на което казваме „добро“ е съвършено
и туй, което сме нарекли „зло“ е съвършено,
растенията, минералите са съвършени
и безформените течности са съвършени.
Бавно и с увереност са стигнали до тук
и бавно и с увереност отиват по-нататък.

9.

Кълна се, според мене всяка вещь, без изключение,
е надарена с неумираща душа: дървото,
вкоренено във земята, водораслите в морето и
животните.

Кълна се, според мене
няма друго в този свят, освен безсмъртие!
Измислените схеми го доказват,
плувналата небулоза го доказва,
кохезията го доказва и всяка подготовка го доказва,
тъждественостите доказват го, животът го
доказва.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.